

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΙΜΟΥΝ δέν εμουν όχτώ χρονών παιδί κ' έπαιξα την Κυριακή, τ' απόγευμα με τό συναμωλιό μου τό Γιάννη που παρασκευάζαμε Στάχταρη καί τό Μήτρο που περιγελοοσαμε Μίση, όταν ένας διαδάτης έφερε την είδηση από χωριό πως ήρθε ό Δεσπότης στό Ράικο.

Πολλές φορές άκουνα νά γίνεται λόγος για τό Δεσπότη, ότι κάνει πατάδες, ότι έκανε ό Δεσπότης αυτό, ότι είχε ό Δεσπότης εκείνο, ότι προπαίξε ό Δεσπότης τούτο κ' εκείνο καί άλλα. Καί επειδή τό χωριό μας ήταν μαζού-καμάκι δεκαριά σπίτια χωριουδία—ό Δεσπότης δέν προνοσε ποτέ από μιάς, όταν έκανε την περιουσία του τό χωριό.

Χωρίς όμως νά τόν ιδώ, τόν φανταζόμουν έναν πολύ ύψηλόν άνθρωπο, με φουφαναίελες, με κόκκινα ποσάκια, με φέσι κόκκινο τακιαμένο, καπιτανάριο, με χρυσά άρματα, τέλειον τύπο άρματού, με ύπερφυσικό άνάστημα.

Στό άκουσμα αυτό, ότι ό Δεσπότης είχαν έρθει από Ράικο, μία ώρα μαζικά από τό χωριό μας, είπαμε κ' οι τρεις:

- Πάμε από Ράικο νά ιδούμε τί πράγμα είναι ό Δεσπότης;
- Πάμε...
- Πάμε...

Καί στη στιγμή δρόμο! Σέ μία ώρα είμαστε από ξένο χωριό. Ρωτάμε:

— Ποίνας κοινομένος ό Δεσπότης;

Καί μιάς είπαμε:

— Στο νη Σπύρου.

Ό κη - Σπύρος ήταν οικογενειακός μας φίλος καί τραβήξα με θάρρος στο σπίτι του, έχοντας έσοπισο μου τους δύο φίλους καί συχωμαίνους, "Αμα μ' είδε ό κη - Σπύρος, που βρίσκονταν εκείνη τή, σημάη στην αβλόηρα κ' έδινε στον ένα καί στον άλλο διαταγές για την έτοιμασία του Δεσπότη, νόμισεν ότι έρχόμουν μαζί με τόν πατέρα μου.

— Καλώς όρισες! μου είπε. Ποϋ στάθηκε ό πατέρας σου;

— Ήρθα μοναχός μου... τού είπα κ' έδειξα τους δύο μου φίλους.

— Χωρίς τόν πατέρα σου; μου είπε. "Α! Έκείμας πολύ άσχημα! "Αν σέ γυρέψη ό πατέρας σου καί δέν σ' εύρει, φαντάζεσαι τί στενωχόρια θά τραβήξη;

— Νά! τού είπα με θάρρος. Ήρθαμε νά ιδούμε τό Δεσπότη καί θά γυρισουμε πίσω από Σούλι. Πρίν βασιλέψη ό "Ηλιος θά είμαστε εκεί...

— "Α, όλα κ' όλα, μου είπε, άλλ' αυτό δέν θά γινή... "Αποψε θά κεινης έδω! "Εσείς οι δύο (είπε στους συντροφους μου) γυρίστε γρήγορα από χωριό σας καί πέτε στον πατέρα του καί τή μάνα του, ότι ό Χρήςτος θάναυ άποψε σπίτι μου, νά μείνουν ήσυχαι κ' αύριο θά τόν στείλω με συντροφιά...

Οι φίλοι μου, χωρίς νά ιδούν καν τό Δεσπότη, τραβήξαν τρέχοντας τόν κατήφορο για τό Σούλι καί σε μία στιγμή έγιναν άφαντοι από μπροστά μας.

Σέ λίγο ήρθε κ' ό γιός του κη - Σπύρου από την εκκλησιά, φορτωμένος εκκλησιαστικά βιβλία. "Ό γιός του κη - Σπύρου, Τριαντάφυλλος λεγόμενος, μεγαλύτερος τέσσερα - πέντε χρόνια από μένα, ήταν φημισμένος σ' όλα τά χωριά μας ως γραμματισμένο παιδί. Πολλοί, μάλιστα, έλεγαν ότι ήξερε περισσότερα γράμματα κ' από τους πατάδες, κ' όλου τόν έλεγαν "Αναγνώστη.

***

"Αναγνώστης εκείνη την εποχή στον τόπο μας ήταν μεγάλο πράγμα. Ξεπερτέμε τον πατά στην εκκλησιά, έλεγε ένα σωρό γράμματα καί προσειχές άπέξω κ' εκείνο τό «"Ασπλε, άμιόλιντε», που μου φανόταν ότι ήταν σαράντα μέρες δρόμο μαζού, τόσο που δέν είλόησα ποτέ νά επαιχρώνα νά τό μάθω άπέξω. Διαβάξε τά γράμματα όλων των ξενιτευμένων (ή γυναίκες πάχουν άντρες στην ξενιτεία λέγονται ξενιτευμένες) γυναικών που λάβαιναν από τους άντρες τους ή τά παιδιά τους, έγραφε τις άπαντήσεις τους κ' έξηγούσε τις διαταγές που λάβαινε τό χωριό από τόν παπα τό Γιαννίνου.

"Όλος ό κόσμος μιλούσε για τόν Τριαντάφυλλο του κη - Σπύρου ως σπάνιο παιδί, αλλά έγώ δέν τόν χώνεμα, γιατί δέν ήξερα όσα ήξερε αυτός. Έγώ ήμουν από Χτοηλι άκόμα κ' αυτός είχε μάθει τό Ψαλτήρι άπέξω, είχε μάθει τόν "Απόστολο, τά Μηναιά, τό Τριώδι, τό Πεντηκοστήρι, τό "Ωρολόγιο, τό Εύχολόγιο καί άλλα πολλά, καί είχε ένα χρόνο που ξεσκόλησε, μην ύπαρχοντας άλλα γράμματα νά μάθει.

Κι όταν είδα κάρχετα σοβαρός - σοβαρός, με τά εκκλησιαστικά βιβλία φορτωμένος, μου χάλιασε ή καρδιά, που δέν ήμουν κ' έγώ γραμματισμένος σαν αυτόν, για νά λείψη με γιά πάντα ή φροντίδα των γραμμάτων από πάνω μου καί λογάραξα τους κόπους που είχα μπροστά μου για νά μάθω τόσα καί τόσα βιβλία που άνάφερα παραπάνω. Αυτός όμως μόλις με είδε, με καλωσόρισε καί με ρώτησε αν παρουσιάσθηκα από Δεσπότη, κ' όταν τού είπα ότι δέν τόν είχα ιδεί άκόμα, έλαβε ένα προσποιητικό ύφος καί μου είπε:

— "Ελα μαζί μου, νά σε παρουσιάσω. "Αμα σε παρουσιάσω, νά τού κήμης μιά μετάνοια καί νά τού φίλησης τό χέρι...

— Πικιάς είν' ό Δεσπότης νά τού φίλησο τό χέρι; τού αντίλογηήθηκα τού Τριαντάφυλλου.

"Αλλ' αυτός, μη γωφρίζοντας τί είκόνα είχα φτιασμένη μέσα μου τού Δεσπότη, μου άπολογήθηκε:

— Τί πατάς λές; Αυτός είχε εκατό, χίλιες φορές μεγαλύτερος από τους πατάδες! Αυτός φράινα τους πατάδες, αυτός αν θέλει τους ξεκαταδώνει καί τους ξουφίζει τά γένηαι!

Μ' αυτά τά λόγια του Τριαντάφυλλου, ό Δεσπότης έγινε στη φαντασία μου πλειό ψηλός, πλειό χοντρός, τ' άρματα του πλειό μεγάλα καί πλειό λαμπέρα καί τό κόκκινο καί σταβατοκακιμένο φέσι του καί τά πελατινίνα ποσάκια του με τίς μεταξοτίτες τους φούντες πλειό κόκκινα άκόμα.

Περάσαμε την αυλή κ' ανεβαίναμε τή σκάλα για νά μπειμε μέσ' στο σπίτι όπου βρισκόταν ό Δεσπότης. Ή καρδιά μου πήγαινε «τις-τάς, τις-τόξ», κ' ήβελι ή μεγάλη έκείνη στιγμή, που θά παρουσιάζόμουν μπροστά στο Δεσπότη, θά ήταν πλειό μαζού, γιατί αισθανόμουν τόν έναντό μου άποπραράσκανο για νά τόν ιδώ. Νόμιζα ότι ό Δεσπότης, όπως μου τόν παρίσταναν, είχε διακόσια τρεις καί θανάτου σ' εμάς τους άλλους.

"Ανεβήκαμε τις σκάλες, περάσαμε την γραβάτα καί μπήκαμε στο δοξάτο. Μα αντί για Δεσπότη που κατερόφια νά ιδώ, είδα έναν άγνωστο παπα, καθισμένο σταυροπόδι άπάνω στον καναπέ, καί με τό δεξί του χέρι έπαιξε ένα μαζού καί χοντρόστενο κομπολόγιο, ενώ μερικοί προεστοί του χωριού κ' οι πατάδες στέκονταν όρθοί με τά χέρια σταυρωμένα. "Ό Τριαντάφυλλος άπόθεσε τά βιβλία κάτω κ' έπεσε καταγής μπροστά σ' εκείνον τόν άγνωστό μου παπα, τόκανε μιά μετάνοια καί τού φίλησε τό χέρι.

Έγώ τάχασα. Δέν ήξερα που βρισκόμουν. Δέν μπορούσα νά έξηγήσω τί λογής πατάς ήταν εκείνος που έπαιξε τό κομπολόγιο κ' έπεσε και τόκανε μετάνοια ό Τριαντάφυλλος καί τού φίλησε τό χέρι, ενώ οι προεστοί του χωριού κ' οι πατάδες στέκονταν όρθοί με φόβο καί με σεβασμό.

— Κάνε μετάνοια καί φίλησε τό χέρι τού Δεσπότη! μου είπε ό Τριαντάφυλλος, με τρόπο, καρφά, βλέποντάς με νά στέκώμαι σαν ξαπορημένος.

— Αυτός είν' ό Δεσπότης; τού είπα μ' άπορία.

— Αυτός είναι, μου είπε σιγανά καί με κάποιο φόβο. Πήγαμε γλήγορα μπροστά του.

"Εσκημα, έκανα μιά μετάνοια, τού φίλησα τό χέρι καί γύρεσα πρής την πόρτα τού δοξάτου. "Ό Δεσπότης ούτε ρώτησε για τό ύποκειμένο μου, όταν τόκανα τή μετάνοια καί τού φίλησα τό χέρι, αλλά έξακολουθούσε την όμιλία του με τους πατάδες καί τους προκρίτους του χωριού. Αισθάνθηκα ένα τέτοιο βάρος στην καρδιά μου, που δέν μπορούσα νά σταθώ στο δοξάτο. Βγήκα έξω στην γραβάτα κ' άναστρο, γιατί μου είχε πιαστεί ή άναστροφή. Με πήρε ό Τριαντάφυλλος από κοντά για νά ιδή τί θέλω.

— Θέλς τίποτε; μου είπε.

— Θέλω νά μου είπής, τού είπα κ' άρχισαν νά τρέχουν βρούσι τά μάτια μου άπ' τό κλάμμα. Θέλω νά μου είπής πατάς είν' ό Δεσπότης;

Κ' άρχισα νά κλαίω, νά κλαίω την ώραία είκόνα τού λεβέντη μου τού Δεσπότη, που είχα φτιάσει με την παιδική μου φαντασία στην

καρδιά μου, του Δεσπότη του ψηλού σαν γίγαντα, με τις κατάσπρες φουστανέλλες του, με το στραβοτσιπωσιμένο κόκκινο φέσι του με τη μακρυνά μεταξοτή του φούντα, πόλεψτε αλάνο στη ξεροβιά πλάτη του, με τα φλογοκαυσιμένα τ' άρματα του και τα τσιτακάρια του, με τα κόκκινα τσιτακάρια του, με το πανέμορφο ξεροσιμένο πρόσωπό του και με τα μαύρα, μακρυνά και στριμμένα προς τον άνήφορο μουστάκια του, του Δεσπότη μου που φανταζόμουν για ό,τι ώραίο κι' ό,τι ευγενικό κι' ό,τι περιήφανο ελεγε ή πλάσι, για υπεράνθρωπο, ατήνη την πανέμορφη εικόνα που ήθελε ένας παπάζ, με γένεια, με ράσα, με ζαλιμαδάκι κι' ένα χοντρόστειρο κομπολόγι στο χέρι να μου ξεσπίσει, να μου πην ζώνη κομπάρια και να την πετάξει στη λάσπη!

«Εκλαιγα, εκλαιγα την καταστραμμένη εικόνα της φαντασίας μου κι' ό κανένας ό Τριαντάφυλλος, μη γνωρίζοντας τί ελεγα κι' εκλαιγα, μου έλεγε:

—Τ' έχεις, βρε αδερφέ, και κλαίς; Τι σόζικα ό Δεσπότης; Αδ-τός δεν σου ελε τίποτε κακό!

—Νά, βρε αδερφέ, του έβγα τέλος, δεν τον ήθελα καλά τό Δεσπότη! Τον ήθελα με φουστανέλλες και μ' άρματα...

Θέλησα να φάγω για τό χωριό μου, άλλ' ήταν άργα και δεν μ' άφησαν, κι' έτσι κάθησα χωρίς να τό φέλω.

Την άλλη την ήμερα πήγαμε στην εκκλησία, όπου θα λειτουργούσε κι' ό Δεσπότης. "Υστερα από τις «Όρες», τους «Κανόνες» και τις «Κατεβασιές», ήρθε κι' ό Δεσπότης καθάλα σ' ένα χρυσοκάλυδο μουλάρι. Βγήκαμε όλοι οι λαικοί να τον δεχτούμε, άλλα μ' όλο το σεβασμό που τούδειχνε ό κόσμος, εγώ αισθανόμουν μια αντίπαθεια μέσα μου.

«Άρχισε ή λειτουργία. Καμιά δεκαριά παπάδες, του χωριού κι' από τα πλησιόχωρα, λειτουργούσαν, κι' όταν βγήκε ό Δεσπότης στην "Όραία Πύλη με τά χρυσά του τά ιερατικά και την κορόνα στο κεφάλι, που πρώτη φορά τά ήβλεπα, άρχισα να αισθανόμια μια ίερη ευχαρίστηση και να τον ανέχομια ως Δεσπότη, άν και δεν ήταν εκείνος που ελεγα πλάσι εγώ με την φαντασία μου κι' άν και φορούσε παραδίστικα φορέματα.

Κατά τη λειτουργία, ή γλώσσα του Τριαντάφυλλου ήλε γίνει αηδόνι. Δεν ήμινε άλλον να πη τίποτε. "Όλα τά γράμματα τάλεγε απέξω κι' ό κόσμος άπορούσε με την άξιαδα και την άναγνωστοσύνη του.

Πρίν από τό Βαγγέλιο βγήκε ό Δεσπότης στην "Όραία Πύλη με τους παπάδες δεξιά κι' αριστερά κι' ένα κόκκινο βιβλίο στο χέρι. "Ο Τριαντάφυλλος πετάχτηκε από τό αναλόγιο και πήγε μπροστά του και γονάτισε. "Ο Δεσπότης του έβαλε την άκρη του πετραχίσιού του στο κεφάλι κι' άρχισε να διαβάσει από τό κόκκινο βιβλίο και να τον άναγνωστούνη.

"Όλος ό κόσμος τήραγε κι' άκουγε με προσοχή τά λόγια που διάβαζε ό Δεσπότης και που ήθάναν έναν άνθρωπο να χάση τ' όνομα που τούδωσε ό νοινός του και να όνομαστή "Αναγνώστης. "Όταν τελείωσε τό διάβασμα, ό Τριαντάφυλλος σηκώθηκε, φίλησε τό χέρι του Δεσπότη κι' ό Δεσπότης τον όνόμασε "Αναγνώστη κι' όλος ό κόσμος φώναζε:

- "Αναγνώστης! "Αναγνώστης!
- Ελε αδύνατο να παραστήσω πόσο ζήλωνε ή καρδιά μου! "Ο "Αναγνώστης ήρτισε στη θέση του, άνοιξε τον "Απόστολο, μου έδειξε τό κείμενο και μου ελετε αξιωματικώς:
- Ξέρ'ς να τον πής;
- Ξέρω! του ελα με κάποια δειλία.
- Πήγαμε και στάσου στη μέση κι' όταν έφθει ή ώρα και πω «Δύναμς, άγιος ό Θεός...» ν' άρχισης!
- Πήγα και στάθηκα στη μέση, κι' όταν ό "Αναγνώστης ελετε «Δύναμς, άγιος ό Θεός...», άρχισα:
- Προκειμένον...

Κι' ελα έναν "Απόστολο που δεν ελεγα ξαναπεί. "Όλος ό κόσμος ξεπόρεσε με τη φωνή μου και με τό διάβασμά μου, ως κι' αυτός ό Δεσπότης, γιατί με κάλεσε στο "Ιερό και μου ελετε να τον άκούουθησο στο άλλο τό χωριό που θα πήγαμε, για να με χειροτονήση "Αναγνώστη.

"Ακούοντας αυτά τά λόγια του Δεσπότη, πέταξα στα ούρανια απ' τη χαρά μου, γιατί ως "Αναγνώστης θ' άποχούσα δύναμη μέσα στην εκκλησία και δεν θα μαλώνγαμε με τό Πάτριχ τό Στάχτηρη και τό Μητρο τό Μήν, ποιος να ελεπή τουτό κι' εκείνο, και θα τους έδινα εγώ πειύ την άδεια τί να λένε αυτοί.

"Εξόν απ' αυτό, τ' άναγνωστοεμα θα μου χρησιμοποιε ως πιστοποιηκό ότι να ελεγα μάθει τά γράμματα και θα γλιτώνα από τον πατέρα μου που με βασάνιζε κάθε μέρα να μάθω γράμματα.

Τό δειλινό ξεκινήσαμε από τό Ράϊκο όλη ή δεσποτική συνοδεία και πήγαμε στην Κρυστοίνιστα, μεγαλύτερο χωριό, όπου θα χειροτονούμουν κι' εγώ "Αναγνώστης. Τό βράδυ κονέψαμε στο καλύτερο σπίτι του χωριού, φάγαμε, ελαμε τ' απόδεικτο με τό Δεσπότη, φίλησαμε τό χέρι του και τραδηχτήραμε να κοιμηθούμε ό καθένας ό-

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Η ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Μιά φορά, ένα λήγαυος ένας τσιπάνος στο δρόμο του, τον έλασε μια μεγάλη βροχή που δεν τον άφανε να προχωρήση. Τότε κι' αυτός για να μη μουσάκη, αναγκάστηκε να κηι σ' ένα ξεσκάλισι όπου να περάση ή μπόρα. Έκει που καθόταν, είδε ένα δοχείο με λάδι, προσορισμένο βέβαια για τό καντήλι του άγιου, και έπειδή πεινούσε, άλειψε μ' αυτό τό φρονι του και τό έφαγε.

"Αμα έλασε ή κοινοζωρία, ό τσιπάνος έβαλε τη γλίτσα του στους ώμους του και κίνησε να βγη από την εκκλησία. Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα κι' έλαμε να βγη, δεν τό κατόρθωσε, γιατί τον εμπόδισε ή γλίτσα του.

"Απέδωσε τότε την ατία στον άγιο και γυρίζοντας άρχισε να τον παρακαλή να τον άφήση ελεύθερο. "Επειδή όμως δεν άσπασκόνταν, ήθώωσε και κατεβάζοντας τη γλίτσα του θέλησε να την καταφέρει κατά της εικόνας λέγοντας:

—Κι' οι θ'γοι φοβέρα θέλουν!...

"Ένωσιται ότι κατόαν αυτού βγήκε εύκολα από τό ξεσκάλισι, αλλά ό Λόγος του έμεινε παροιμιώδης.

"Η γυναίκα ενός χωρικού τάχε φτιάξει μ' ένα γαϊτόνά της και άταμονόταν μαζί του ταχτικά. Μια μέρα που έτοιμαζόταν να πάη στο χωράφι με τον άντρα της για άργωμα, άδοποίησε το φίλο της να τρέξει από προτίετρα στο χωράφι και να δωδέη από και τά ζώα. "Ετσι, σύμφωνα με τις προβλέψεις της, ό άντρας της θά-τοχε να βρη τά ζώα και στο μεταξύ αυτή θάχε καιρό να τά πη με τό φίλο της.

"Αμα έφτασαν στο χωράφι και δεν βρήκαν εκεί τά βόδια, ό άντρας της προσου κίνησε να πάη να φάξη, τη ρώτησε κατά που να τρέξει να τά ζητήσει. Τότε και αυτή τό άποκούθηκε με τα άκόλουθα λόγια, που έμειναν έτσιτε ως παροιμία:

—"Όσο ό νοός μου στο χωράφι, τόσο να βρειθόν τά βόδια!...

Στά χρόνια της Τουρμας ζούσε ένας χριστιανός που τον έλεγαν Μουλάρη. "Επειδή όμως τό όνομά του ήταν άσχημο και προσκαλούσε τα γέλια εκείνων που τό άκουγαν, παρουσιάστηκε στον Καδή του τόπου και ζήτησε να του τό αλλάξη.

"Ο Καδής, άφου σκέφτηκε κάμποσο, του έδωσε τό επώνυμο Σουπάς, που τουρκικά σημαίνει πάλι Μουλάρης. "Υστερ' απ' την άλλαγή ό χριστιανός ήρτισε στο σπίτι του και άνάγγειλε χρησιμοποιεσε τό νέο στην γυναίκα του.

"Εκείνη όμως, που έζητην απ' αυτόν, κόνησε τό κεφάλι της και του ελετε άποφθεγματικά:

—"Ο Σουπάς όταν γυράσει πάλι γίνεται μουλάρι!...

Μιά φορά ήταν μια κοπέλλα πούθελε, σώνει και καλά, να παντρευτή και δεν άφανε σε ήσυχια τη μητέρα της, λέγοντας της κάθε τόσο:

—Μάνα, θέλω άντρα! "Όσο πότε θα με κρατάς άνάπαντη;

"Απ' τις πολλές φορές, ή μητέρα της ή δυστυχισμένη βαρυσέτισε και μια βραδεία της ελετε:

— Άνδρα φίλά στο δόμα, κι' άν κοιμηθείς όλη τη νύχτα με τό ποκαίμοσο, αύριο θάχουμε προσενιά στο σπίτι μας...

"Η άμωαλη κοπέλλα πήρε στα σοβαρά τά λόγια της μάνας της κι' έλασε ό,τι της παράγγειλε. "Ετυχε όμως εκείνη τη βραδεία να φυσή η δυνατός άνερος που της επάγουμε όλο τό κομμά. Αυτή μολαταπά έξακολουθούσε να κάθεται εκεί πάνω λέγοντας με πείσμα:

—Απόψε με τον άνεμο κι' αύριο με τον άνεμο!...

"Υστερ' απ' αυτό τό ξενύχι, πόντησε φυσικά και πέθανε, τά λόγια της όμως έμειναν στο λαό ως παροιμία.

που του ελεαν έτοιμασμένο. "Εμένα με πήρε ή νοικοζωρά του σπιτιού και μ' έβαλε στο στρόβια της, όπου ελεγε και τά παιδιά της.

Κοιμηθήκα άμέσως για να ξεπνήσω τό πρσί να γίνω "Αναγνώστης. Κι' όταν ξύπνησα σύνταξα—ήταν δυο δικέντρος ό ήλιος—πείτια άπάνω για να πάω στην εκκλησία, κι' άρχισα ν' άποφω. Δεν ήμουν στο ξένο χωριό, άλλα στο... σπίτι μου! "Εκείνη τη στιγμή άκουσα τη μάνα μου να ληι στη γειτόνισσα από τό παραθύρι:

—Τό σκολοκαλόγερο, ήθελε να σόση τ' όνομα του παιδιού μου και να μου τό κίνη "Αναγνώστη! "Αούξ! "Αναγνώστη! "Αργανώστη! "Αμα τόμαθα έφες, πήγα στην Κρυστοίνιστα, ήρθε το παιδί μου κομισμένο, τό ζαλώθηκα και τόφερα εδω όλη νύχτα! Τώρα ής καρτερεί ό σκολοκαλόγερος! "Αούξ, άούξ! Ν' αλλάξη τ' όνομα του παιδιού μου ό σκολοκαλόγερος! Κι' εγώ τί Χρηστο θα ελεγα τότε! Τό παιδί μου Χρηστός βαφτίστηκε κι' όχι "Αναγνώστης—"Αργανώστης!...

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗΣ

